

ВИДАННЯ СПІЛКИ ВІЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

**Півсторіччя суду
проти
СВУ-СУМ**

ПРЕЗИДІЯ СВІТОВОЇ РАДИ

НЮ-ЙОРК

1980

ВАШИНГТОН

Неділя 3 серпня 1980 (3. August 1980)

шлях перемоги

UKRAINISCHE WOCHENSCHRIFT

«Schlach Peremohy»

ZEPPELINSTRASSE 67, 8000 MÜNCHEN 80

Неділя 10 серпня 1980 (10. August 1980)

ASSOCIATION FOR THE LIBERATION
OF UKRAINE
A.L.U. (S.V.U.), INC,
P. O. BOX 106, COOPER STA.
NEW YORK, N. Y. 10003—U.S.A.

Півторіччя суду проти СВУ-СУМ

Передрук з "Шляху Перемоги"

У 1980 р. минає півторіччя відколи комуно-російські окупанти у березні й квітні 1930 р. в Харкові руками українських комуністів у тодішній столиці т. зв. УССР започаткували розгром української культури й відновленої в 1921 році Української Автокефальної Православної Церкви.

Цей розгром почався судовим монстр-процесом проти провідних осіб Спілки Визволення України (СВУ) й Спілки Української Молоді (СУМ). Москва використала його для тотального винищення всього українського інтелектуального й наукового світу — в усіх галузях української національної культури й щойно відродженої української національної Церкви!

Українська Академія Наук перестала існувати, як цантеон української культури, її українські історичні й наукові сили були винищенні, вона стала Академією наук УССР, яка сьогодні виконує роль русифікатора українського народу, як філія російської Академії наук ССР у Москві.

У збройній боротьбі українського народу проти переважаючих сил червоної й білої Росії та підтримки їх капіталістичною Европою й Америкою проти української незалежності, в 1921 р. впала Українська Держава.

Московські окупанти, після своєї перемоги, вчинили в Україні тотальний терор проти національно-патріотичних сил українського народу, які не склали зброї, а продовжували боротьбу, відкидаючи будь-який компроміс з посадженим у Харкові «урядом» УССР, привезеним з Москви.

До 1924 р. підпільним центром боротьби українського народу проти советсько-російської влади в Україні було Братство Української Державності, яке залишив уряд Української Народної Республіки, але згодом на одному із засідань БУД-у, на якому були присутні акад. С. Єфремов (керівник), А. Кримський, К. Воблий, проф. Геймазе, В. Виноградов, Л. Старицька-Черняхівська, В. Дурдуківський і О. Гребенецький, Братство Української Державності було переіменоване на Спілку Визволення України (СВУ), що її складовою частиною стала Спілка Української Молоді (СУМ). Остаточне оформлення СВУ й СУМ-у відбулося в 1925-1926 роках.

Це був всеукраїнський підпільний національний рух, що ставив своїм завданням у підсоветських умовах опанувати зсередини всі відтинки українського національного організму з тим, щоб підготувати український народ до остаточного протиросійського революційного зрыву в 1931-1932 роках. Цей рух був знамений тим, що охоплював усі прошарки українського народу, а тому мав поважні, а то й вирішальні впливи в багатьох галузях українського національного життя в УССР.

Під впливами СВУ працювали науковці, письменники, вчителі, кооператори, студенти, агрономи, українське патріотичне селянство й робітництво — всі, що вороже ставилися до московської принади «загірної комуни»!

Марксовій клясовій ненависті Спілка Визволення України противставила загальнонаціональне гасло — «Нація над клясами! — Держава над партіями!»

Через Українську Академію Наук у Києві, віцепрезидентом якої був акад. С. Єфремов, СВУ тримала у своїх руках справу національного виховання українського народу, зокрема молоді. Науково-педагогічна комісія Української Академії Наук, керівником якої був проф. В. Дурдуківський, провадила її роботу в такий спосіб, що вона фактично, а не М. Скрипник і його комісаріят народної освіти УССР, була міністерством освіти України.

Через своїх прихильників СВУ була господарем у таких державних В-вах УССР, як «Слово», «Книгогспілка», «Слайд», «Рух».

Підпільна діяльність, яку провадила Спілка Української Молоді, що її очолював студент Микола Павлушкив, охоплювала школи і студентство в середніх і вищих учбових закладах України; вона провадилася в наукових установах, у літературних і мистецьких колах, у війську, в промисловості, в сільському господарстві й кооперації...

СВУ фактично була «підпільним урядом» українського народу в окупованій Москвою Україні, бо українські комуністи були малочисельні в той час і не мали подостатком «своїх» кадрів, а тому всі позиції в українському суспільно-громадському й культурному секторах були в руках української патріотичної інтелігенції.

СВУ була в тісному контакті з Українською Автокефальною Православною Церквою (УАПЦ), яку очолював Митрополит Василь Липківський. УАПЦ мала великий вплив на широкі маси українського народу. В СВУ її заступав проф. Володимир Чехівський, кол. прем'єр уряду УНР. У той час УАПЦ мала в Україні 3.200 парафій, 32 єпископів і десятки тисяч провідних церковних діячів. Це була велика сила українського народу в плянах спільніх дій СВУ-СУМ-УАПЦ. Й тому на процесі СВУ-СУМ у Харкові в 1930 московські окупанти судили християнську Україну — про від УАПЦ!

Ніколи не забуваймо, що хоч т. зв. «судова розправа» відбувалася в імені т. зв. «уряду» УССР й для замилювання очей, її головними аранжерами назовні були українські комуністи, а між ними й відомі тоді М. Скрипник і П. Любченко, то на чолі офіційних осіб прокуратури Москва поставила комуністів юдівської національності, а саме: Ахматова й Михайлика. В цьому була ціль Москви — озлобити український народ проти жидів!

На процесі СВУ і СУМ судили діячів УАПЦ в особі проф. В. Чехівського, його брата М. Чехівського — богослова УАПЦ, о. Товкача, священика УАПЦ, а як свідків викликали й допитували Мороза, який до 1924 р. був головою Всеукраїнської церковної ради УАПЦ, й Потієнка, який займав це становище від 1924 до 1926.

Прокурор Михайлик на процесі

кого «трудового» народу. Й тому імперіялістична Москва вирішила використати українізацію для пропаганди «комуністичних ідей» серед українського народу його мовою!

Але генеральний секретар ЦК КП(б)У Косіор на XI з'їзді партії був невтішної думки про використання комуністами української мови для цілей «комунізму» в Україні. Він тоді заявив:

«Треба відзначити, що останніми роками ми, безперечно, маємо зростання українського націоналізму... Причини цього зростання — це недостача наших кадрів-спеціалістів, економістів, наукових робітників, коли досить солідну питому вагу в усьому апараті й наукових установах має українська буржуазна інтелігенція...» («Робітна книга з укр. літ.», стор. 648, Харків, 1930 р.).

Після процесу СВУ-СУМ комісар освіти УССР М. Скрипник, який брав участь у допитах і слідстві підсудних, в одній зі своїх статей писав:

«СВУ» у своїх лавах мала досить значне число професорів і викладачів вищих училищ закладів у Києві та інших містах, провадячи вперту, хоча приховану, роботу виховання контрреволюційних кадрів з числа студентів.

Молоді контрреволюційні сили були об'єднані у додатковій організації «СУМ» (Спілка Української Молоді), що її члени повинні були бути за масових агітаторів «СВУ» серед студентства й куркульського селянства. Разом з тим «СУМ» мала бути бойовою групою..., яка підготовляла терористичні замахи на низку комуністичних робітників».

(М. Скрипник, том I, стор. 413, 1930, Харків УІМЛ).

оголосив склад керівних органів УАПЦ, який охоплював прізвища 577 осіб. Усі вони були після процесу СВУ-СУМ винищенні, а сотні тисяч парафіян по містах і селах України були виарештовані й заслані до концентраційних таборів СССР на півночі на знищенні!

Митрополита УАПЦ Василя Липківського московські сатаністи, як ходять непровірені чутки в Україні, знищили напередодні другої Світової війни десь у підвалах НКВД (КГБ)... Так само замордовано 32 єпископів...

Під час процесу СВУ-СУМ советська преса писала: «...Автокефальна п'ятірка „СВУ“, починаючи виконувати своє контрреволюційне завдання в УАПЦ, мала детально опрацьований план, що передбачав усі можливості використання легального становища автокефальної церкви...» зокрема «...щоб пропагувати ідеї „СВУ“ на селах». («СВУ» — Робітничо-фармерське видавництво, Канада 1930 р.).

Українізація міст України, запровадження української мови в діловодство важкої й легкої промисловості на фабриках і заводах, де працювало російське, або зрусифіковане українське робітництво, що було запроваджене за часів Української Держави — Гетьманату й УНРеспубліки, хоч і було не на руку червоної Москви, яка ненавиділа Україну, але зліквідувати тих українізацийних заходів московські червоні окупанти не наважувалися, бож треба було інсценізувати, що УССР є «державою» українсь-

обвинувача» П. Любченка й «покаянні заяви підсудних», які «визнали себе винними в тяжких злочинах проти українського народу».

Але в згаданому томі УРЕ немає навіть натяку про те, що в дуже короткому часі після судового монстр-процесу над діячами СВУ й СУМ-у П. Любченко й М. Скрипник покінчили самогубством. Бо їх Москва обвинуватила в «українському буржуазному націоналізмі». Але її вислужники живими не далися! Решта «членів» того судилища теж опинилися в ГУЛАГах Москвії...

З 45 оскаржених на суді, яких було «великодушно» засуджено від 8 до 10 років покарання тюрмою, свою смерть ніхто не вмер!

З дослідних джерел відомо, що в справі СВУ-СУМ було заарештовано в тому часі в Україні понад 40 тисяч українських патріотів. Усіх їх московські опричники без суду й слідства, в більшості навіть ще перед харківським процесом або розстріляли, або вивезли на знищення в концтабори на території РОСІЇ.

У спогадах Н. І. Кісельєва-Громова «Лагеря смерті в СССР», які були видані в Шанхаї в Китаї у В-ві Н. П. Малиновського в 1938 р., цей кол. в'язень московських концтаборів, з одного яких він утік у 1930 р. до Мандріїї, знаходимо таке місце (стор. 23):

«...ще задовго до процесу в справі Спілки Визволення України до концтабору СЛОН (Северные Лагеря Особово Назначенія) пригнали 1250 українців. Судити їх за СВУ ГПУ не могло, тому що не мало конкретного обвинувачення, але

У т. зв. Українській радянській енциклопедії, т. 11, яку видано в УССР, під гаслом «Процес „СВУ”» написано: «Відкритий судовий процес у справі „СВУ” мав велике політичне значення. Він розкрив ворожі наміри українських буржуазних націоналістів запровадити український народ в капіталістичне рабство й перетворити Україну в безправну колонію імперіалістичних хижаків».

Так пишуть вислужники московських сатаністів у т. зв. «УРЕ», але в стенографічному звіті з судового процесу, хоч як його «перечистила» рука ГПУ (КГБ) є занотовані й слова, виголошені на процесі підсудними:

Акад. С. Сфремов заявив: «СВУ боролася за українську демократичну республіку, а не за буржуазію...»

Л. Старицька-Черняхівська: «СВУ боролася не лише за самостійну, але й за соборну Україну».

Г. Голоскевич заявив: «Я вважаю советську владу за московських окупантів».

М. Павлушкив у відповідь про куророві: «СВУ боролася за звільнення з-під «радянської» України. Ми розглядали сучасну Україну, як колонію Росії!»

М. Чехівський заявив: «СВУ мала на меті визволити український народ з-під панування російської церкви!» (Див. «Спілка Визволення України» — стенографічний звіт судового процесу. В-во «Пролетар», Харків, 1931 рік).

У гаслі про СВУ в УРЕ натрапляємо на прізвище «громадського

лишити їх на волі також не могло, бо вони були зліплені з такого самого тіста, що й СВУ. Всі вони отримали 10 років за статтею 58 «кrimінального кодексу» ССРС — «сприяння світовій буржуазії для знищення советської влади...»

Напрошуються запитання: А чого ж осягнув український народ у тій УССР за півториччя її існування, яку з піною в роті прославляли на суді комуністи, які судили членів СВУ й СУМ-у?

Виголошуючи своє обвинувачення, «громадський обвинувач» П. Любченко 50 років тому в приміщенні Харківської опери проголосив на цілий світ облюднє слово московських сатаністів, першою жертвою якого став сам!

Про майбутнє УССР, посилаючись на московських сатаністів Леніна й Сталіна, П. Любченко тоді сказав:

«Одним із перших актів пролетарської диктатури був історичний документ, опублікований на 8-ий день Жовтневої революції — 15 листопада за підписом голови Ради Народних Комісарів — Ульянова-Леніна й народного комісара в справі національностей — Йосипа Джугашвілі-Сталіна: декларація прав народів Росії...»

Саме в цьому документі заявили вони, як мисливть собі пролетарська революція й комуністична партія майбутній державний устрій тих народів, що населяли стару Росію. В цій заяві читаємо: «Виконуючи волю цих з'їздів, Рада народних комісарів вирішила покласти в основу своєї діяльності в справі про національності Росії такі засади:

1. рівність і суверенність народів Росії;

2. право народів Росії на вільне самовизначення, включно до відокремлення й утворення самостійної держави;

3. скасування всіх без винятку національних і національно-релігійних привілеїв і обмежень;

4. вільний розвиток національних меншин і етнографічних груп, що населяють територію Росії.

Така була мова комуністичної партії, така мова Жовтневої революції — революції 25-го жовтня 1917 року».

Своє «обвинувачення» підсудних майбутнія жертва московських сатаністів П. Любченко закінчив таким домаганням:

«І, коли я, як громадський обвинувач, як представник пролетарського суспільства, що послало мене сюди обвинувачувати українських контрреволюціонерів, ставлю собі питання: чого мені треба вимагати від Найвищого суду, я зупинюся тільки на одній вимозі: уживіть, товарише судді, таких заходів, щоб Українську Радянську Республіку, щоб пролетарську диктатуру, щоб Союз Радянських Соціалістичних Республік було забезпечено від повторення укусів скажених собак!» (Див. «Петлюрівщина перед пролетарським судом», Вінніпег, Канада, 1930 року, «Спілка Визволення України»).

Сьогодні, через 50 років після виголошення Любченком «обвинувальної промови», в якій він вимагав знищенння «скажених собак», можемо зробити підсумки зі собачого служіння Москві українських

комуністів. Вони катастрофічні для української нації!

Від часу «жовтневої революції» 1917 р., український народ втратив через московське систематичне народовбивство (Три голодомори: 1921, 1933 і 1947 років; колективізацію, невгаваючий терор супроти українських інтелектуальних сил, примусові вивози українського населення за межі України) понад 40 мільйонів українського народу!

Але загроза для самого існування української нації сьогодні полягає в тому, що московські сатаністи в Кремлі намірилися шляхом тотальної русифікації неросійських народів у ССРС і в першу чергу українського народу, іх зліквідувати!

І в цьому сприяють Москви, як і 50 років тому, українські комуністи!

Україна сьогодні знаходитьться в тотальній русифікаційній облозі на всіх відтинках життя українського народу!

За найменший спротив чи протест проти русифікації українців заарештовують і запроторюють до «психушок», концентратарійних таборів і тюрем!

Для московських окупантів в Україні досить розмови українською мовою, щоб бути обвинуваченим в «українському буржуазному націоналізмі!» Українська мова ще поки-що дозволена на сценах театрів та подекуди в радіо й телевізії...

У в'язницях ССРС, у яких караються мільйони, серед політичних в'язнів понад 50% становлять українці!

Серед молодшого покоління українського народу, народженого переважно вже після другої Світової

війни, помітно відроджується українська національна стихія, придушенна московсько-комуністичним терором у попередніх роках. Спостерігаючи на кожному кроці русифікаційний тиск Москви, це покоління бачить фактично не інтернаціональне братерство народів ССРС, а розгнузданий московський шовінізм.

Відома в УССР і опублікована за кордоном джерельна праця українського підсоветського критика Й публіциста Івана Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація» («Сучасність», Німеччина, 1968 р.)* докладно аналізує національну політику Москви (КПСС) в ССРС і доводить на прикладі УССР, що це є погано замаскований російський звіриний шовінізм під т. зв. інтернаціоналізм!

* Попереджаємо, що «Інтернаціоналізм чи русифікація» Івана Дзюби є добрим матеріалом для українців за кордоном у частині пізнання фактів русифікаційної політики Москви в Україні, але є цілковито фальшивим у частині посилення на Леніна, як на російського комуніста, який захищав права українського народу, чи інших неросійських народів у ССРС. Ленін був найбільшим російським централістом, а його «реверанс» в бік українського народу, його мови й культури — це тактичний маневр російського неділімця червоної масті — як до найчисленнішої нації в російській імперії після росіян, яку він хотів мати на боці большевиків у революції в Росії в 1917 р. Але І. Дзюба писання Леніна використав проти сатаністів з ЦК КПСС!

У цьому виданні він доводить, що це вперше в історії людства «уряд», який репрезентує 50-мільйонову націю, а саме уряд УССР і який складається на 90% з українських комуністів, є ворожий українському народові й його національним інтересам. Він не дбає про жадні права й потреби своєї «республіки».

Він не дбає про поступ і розвиток української культури, за вирощування українських національних кадрів, не забороняє комуністичній Росії порядкувати в УССР, як у своїй колонії, яка в Україну масами переселює росіян, а українців вивозить за межі України й поселює їх в інших т. зв. «республіках» ССР.

Цей «уряд» говорить до українського народу чужою мовою! До другої Світової війни росіян в Україні було 3 мільйони, а сьогодні їх уже є понад 10 мільйонів!

Іван Дзюба називає «уряд» УССР і українських комуністів окупантами адміністрацією Росії в Україні, яка беззастережно виконує накази московського ЦК КПСС — спрямовані на цілковите знищенння української нації в ССР!

Цю свою працю Іван Дзюба, як член комуністичної партії за часів генерального секретаря ЦК КПУ Шелеста, був надіслав йому для «ознайомлення» й опинився... в КГБ. А згодом його «вичистили» з партії, вигнали зі всіх посад, які він займав, за ціну покаянної заяви, яку його змусило написати КГБ, що він «помилляється»...

Але ніякі покаянні «заяви» московських жертв не врятають російських сатаністів з ЦК КПСС від розплати за заподіяні злочини українському народові: від Андрія Боголюбського починаючи й на Брежнєві (чи хто там на черзі після нього) кінчаючи!

А скільки ще злочинів не викрито?

Щойно в 1980 році стало відомо, що московські сатаністи руками Сталіна в 30-их роках знищили 300 українських кобзарів і лірників, яких було «запрошено» до Москви на «нараду» до самого сатани, й ніхто з них більше не повернувся в Україну!

Якою сатанинською люттю треба було палати до української нації, щоб її сліпих і напівліпих кобзарів і лірників, співаків-самородків, які вийшли з гущі простого народу, позбавити життя тільки за те, що московське КГБ не могло цензурувати їхні народні думи й пісні, які вони співали з пам'яті.

Провокації КГБ і її агентури на еміграції проти СВУ й СУМ

Голосні в 1950-1960 і 1970 роках політичні акції відновленої на еміграції Спілки Визволення України, проти російського червоного колоніялізму в підсоветській Україні з вимогою деколонізації ССР, як останньої колоніяльної імперії на землі кулі, які в згаданих роках відбувалися особливо успішно в Канаді, Австралії і ЗСА, а, зокрема, щорічні маніфестації в Тиждень поневолених народів біля Статуї Свободи в Нью-Йорку (ЗСА), що їх від 1967 влаштовує організація американців за визволення поневолених націй (АВПН), членами якої є понад 30 представників різних національностей, поневолених російсько-комуністичним колоніялізмом-імперіялізмом, а в тому й Україна, яку заступає в цій організації Спілка Визволення України, — безумовно є об'єктом диверсійних дій з боку московського КГБ і його агентури за кордоном.

Ще на початку 60 років Спілка Оттаві, палили опудало Хрущова, Визволення України протестувала перед Об'єднаними Націями проти русифікації України московськими колоніялстами, протестувала проти вивозу українського населення з України в Росію, а переселення в Україну росіян та інших народів з метою перемішування їх з українцями для приспішеної русифікації останніх.

Згадати б тут лише побіжно протестні акції Спілки Визволення України та обкидування протимосковськими летючками в ЗСА т.зв. «культобмінників» бригади Колосової з УССР (через Москву)!, яка при підтримці різної маси «реалітетників» і «хвильовистської мафії» в українському еміграційному середовищі, які вилазили зі шкури, «доводячи» на прикладі гопачників Вірського, як то в УССР «процвітає» українська культура (де вони поховалися тепер?).

Пригадаймо зливу летючок у нью-йоркській опері на голови танцюристів Мойсеєва з Москви, чи «красноармейського ансамбля», що висипував у Канаді, який засипував летючками, на яких був зображеній «боєць» з двома тулубами, чотирма руками й двома ногами... Правою ногою він стояв на Південному В'єтнамі й таражкотав зі скіпостріла, а лівою - на Канаді й ЗСА, розтягав гармошку, а з роззявленого до вух рота вилітали слова: «ка-лчер ексчейндж» і «коекзістенс»! Загальний напис на летючці був: «Два обличчя російського імперіялізму!»

Біля советської амбасади в Оттаві, столиці Канади, члени СВУ в день «свята жовтневої революції в Росії», яке «врочисто» відзначало московських кагебістів в

проти чого перед канадською поліцією протестував посол СССР заявляючи, що це «недемократично»!

Але, все описати не вистачить і «волячої шкіри»! Важливим є те, що Москві й її агентурі за кордоном було від чого казитися!

Московські сатаністи з ЦК КПСС побачили, що ні «хвильовистська мафія» ні «забари,туркали», які роками на еміграції намагаються «довести», що СВУ й СУМ були в УССР створені ГПУ (КГБ), не мають жадного впливу на діяльність відновленої на еміграції Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді й тому вирішили спробувати «захалявщину»...

Усе, що буде написано далі, є дбайливим розслідуванням керівних органів відновленої на чужині Спілки Визволення України про спробу московського КГБ поширити на еміграції через «захалявщину» провокації про те, що СВУ й СУМ в УССР були створені московською розвідкою. Цим КГБ мало надії скомпромітувати СВУ й СУМ в Україні й на еміграції, бо виходило б, що на чужині відновлено організації, які в УССР були на службі Москви!

Для цієї цілі КГБ підшукало відповідну особу, а саме Гелія Снегірьова, росіяніна по батькові, якого маті Наталка Собко українка, вже після одруження з росіянином Снегірьовим була заарештована за колишню принадлежність до підпільного СУМ-у в УССР і в 1943 померла в якомусь московському концтаборі...

Але тоді, коли відбувався показовий процес проти СВУ й СУМ у Харкові в 1930 році, Гелієві Снегірьову було всього 3 роки від народження й тому тепер, коли йому

вже поза 50, написати щось у підсоветських умовах було майже неможливо про подію п'ятирічної дати, коли немає ні свідків, ні жадного доступу до джерел! А те, що є, знаходиться під замками КГБ!

Але, як признається сам Гелій Снегірьов у своїх «захалявних» провокаціях про СВУ і СУМ, які «продісталися» в 1977 на Захід, усі потрібні «матеріали» про ту справу, як і советську пресу того часу (30-ті роки!), він отримав від КГБ. Тобто отримав дозвіл на користування бібліотечними фондами, які були у веденні КГБ й, очевидно, іншими «документами».

Гелій Снегірьов цілком «не криється» з тим, що, мовляв, «загальновідомо», що СВУ і СУМ були створені ГПУ (КГБ) з метою винищенння української противосоветської інтелігенції, а тому, що його дядько Вадим Собко, брат його матері Наталки Собко, розповів йому, що його мати була доносицею в ГПУ (КГБ) в справі існування СВУ й СУМ, то він (Гелій Снегірьов) поставив собі за ціль «реабілітувати» свою матір! Бо якщо СВУ й СУМ були створені ГПУ (КГБ), то його мати не могла «доносити» про те, що ГПУ (КГБ) знало, бо саме їх створило. Тим більше, за що було знищено «мою матір»?

З цього видно, що саме КГБ спонукало Гелія Снегірьова «довести», що СВУ й СУМ були створені Москвою, бож ішлося не про Гелія Снегірьова і його матір, а про провокації супроти СВУ й СУМ на еміграції й, коли це було написано й опинилося на Заході, як «захалявні» матеріали, на публікування яких дуже ласі деякі еміграційні середовища, а в цьому випадку в першу чергу «хвилювистська мафія», Гелія Снегірьова КГБ знищило, щоб

на його смерті генерал Григоренко, який довідався про СВУ і СУМ щойно з писань Гелія Снегірьова, зчинив в українській і російській пресі цілий рейвах, що, мовляв, КГБ замордувало «видатного українського письменника» («видаючогося», по-російськи), але те, що Снегірьов у своїй провокації змішав з болотом українську інтелектуальну, національну еліту 30-их років і тисячі українських патріотів, яких тоді знищила Москва руками українських комуністів, то про це Григоренкові байдуже!

Промовистим є той факт, що в пізніших матеріалах, отриманих з України, немає жадної згадки про те, що згадані провокації Снегірьова проти СВУ-СУМ, розповсюджуються в УССР «захалявним» способом і щоб щось було написано про втрату такої особи для українського «руху спротиву», як Гелій Снегірьов. Значить, усе це було призначено виключно на еміграційний ринок!

В останньому часі стало відомо, що писанину Снегірьова в перекладі на українську мову (бо Снегірьов написав її російською мовою) привіз на Заході В. Некрасов, редактор російського видання у Франції «Континент» і вона під назвою «Мама моя, мама...» була друкована в цьому журналі від ч. 11, 1979 р.*

Тому великий галас про «нові» матеріали, які отримано «захалявно» дорогою на Заході про СВУ й СУМ, як це в 1977 писали на еміграції деякі часописи, є дешевою самореклямою, бо насправді ці

* Запам'ятаймо, що єдине на еміграції видання (що його контролює «хвилювистська мафія»), а це ленінські «Нові Дні» в Канаді, ще й донині друкує з продовженнями провокацію Снегірьова — КГБ, проти СВУ й СУМ.

провокації, написані Снегірьовим на замовлення КГБ, були передані в Києві В. Некрасову, який їх і привіз на Захід із цілком заздалегідь передбаченою метою їхнього опублікування!

Таку справу КГБ могло довірити тільки В. Некрасову, який під «советами» не був жадним дисидентом і не був жадним противником советського режиму. Як він сам описує в «Континенті», ч. 10, його викликав на розмову Маланчук, секретар ЦК Компартії України, «в день второго, прощального собеседування».. і В. Некрасов опинився в Парижі.

Тож і не диво, чому провокація Снегірьова з'явилася в загадному журналі російською мовою, де вступ було спрепаровано так, що замість писати про Україну, там були такі слова, як «Отчізна», «Отечество», «Родіна».

Бож завдання некрасових і максімових на Західі полягає в тому, щоб прославляти й обороняти неділіму Росію, а на тлі цієї оборони показувати російськомовному чужинцеві, що є ще там у Росії ось такі дива, як «Союз Освобождження України», до якого належали якісь випадкові люди, як ось: «Серъожка, Володъка, Колька», як це Снегірьов у тексті називає акад. Сергія Єфремова, визначного педагога Володимира Дурдуківського, чи Миколу Павлушкова... («Континент», ч. 11, стор. 46-47, 1977р.).

Тих, що цікавляться загадними справами, в деталях відсилаємо до видання СВУ під назвою «Снегірьов, КГБ і їхні підручні» (Збірник документів, стор. 245, Нью-Йорк, 1977 р.).

Великого злочину супроти СВУ і СУМ під советами допустилася редакція т. зв. «Енциклопедії Українознавства», ч. 2. Головний редак-

тор В. Кубійович помістив у цьому еміграційному виданні гасло «Спілка Визволення України (СВУ) процес», тобто переповів фактично назву гасла, поміщеного про СВУ в «Українській радянській енциклопедії» й «посилаючись» на провокації Снегірьова — КГБ —, підсилені схваленням «хвильовистської мафії». написав, що СВУ й СУМ під советами «правдоподібно» були створені ГПУ (КГБ).*

Таким чином «вільна наука» на еміграції підтримала провокації КГБ, що ніхто в УССР не боровся проти советсько-російської окупації України в 30-их роках!

Тож і не дивно, що теперішні дисидентські публікації в УССР або й за кордоном, як ось Івана Коляски в Канаді «Освіта в Радянській Україні» (Торонто, Канада, 1970 р.) прославляють українських комуністів, московських коляборантів: скрипників, любченків, хвильових, петровських, мікитенків та інших, які допомагали Москві винищити українські патріотичні сили, а після цього й іх самих винищила Москва!

А тепер нам, тим, що були свідками тих подій, у дисидентських виданнях доводиться вичитувати про «націоналістичні» посудження Скрипника, чи Любченка в справі «української мови», чи «української культури», коли насправді цього ніколи не було!

У тому то й справа, що Скрипник і Любченко покінчили самоубіством через те, що їм Москва пришила потурання українським «буржуазним націоналістам» у піднесенні національної свідомості українського народу!

* Наукове Т-во ім. Шевченка в Європі «Вісти із Сарселю», ч. 21, 1979 р. стор. 37-38.

Ясно, що московські сатаністи мали на увазі підпільну діяльність СВУ й СУМ та легальну УАПЦ.

Й ми віримо, що в українській самостійній Державі ця діяльність й імена тих, що її провадили, буде вписана золотими літерами в історію визвольної боротьби українського народу під катанінським режимом російських окупантів України.

Якщо через 50 років після розгрому Москвою української культури під советами при тотальному знищенні українських культурних сил (від 1929 до 1932 в УССР було знищено 200 лише одних українських визначних поетів і письменни-

ків!), але, не зважаючи на це, російські сатаністи й їхні колаборанти, т. зв. українські комуністи ще й тепер змушені вдаватися до диверсійних заходів супроти відновлених СВУ й СУМ на еміграції, то це є доказом того, що боротьба тих, що загинули, не пропала намарно!

Тож заявляємо, що ніякі диверсії московських сатаністів, чи їхньої агенсури на еміграції, не спонсорять активної діяльності тих, котрі продовжують справу Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді — боротьбу за волю й незалежність українського народу в своїй самостійній Українській Державі!

Квітень, 1980 року

За Спілку Визволення України
на чужині:

Н. Павлушкива — почесна голова
СВУ й почесна член СУМ-у.
Члени Світової Ради СВУ:

О. Калиник — почесний член
СУМ-у, В. Коваль, О. Ничка, П. Галич,
В. Калиник, В. Буряк, П. Клименко,
О. Кавуненко, П. Гарбар, В. Брух, Л. Рись.

I. Марченка виключено з СВУ

Поява пресового органу СВУ "Місія України" припинена в 1975 році. Останнє число 1/32, 1975 р.

Після чотирирічної перерви, раптом появляється "Місія України" ч. 1/33, 1979, жалюгідного змісту, неграмотного рівня..! Головний редактор" I. Марченко, він же і "голова ГУ СВУ"?

Вся ця авантюрицька вихватка є приватною справою п. I. Марченка й за це та інші авантюрицькі його потягнення, які спрямовані на шкоду СВУ, його виключено з членів СВУ.

Подробиці цієї справи опубліковані в "Бюлетені" ч. 4, 1980 р. Президії СР СВУ. Урядовий документ на існування СВУ в ЗСА є в посіданні Президії. Й тому I. Марченко немає права будь-що робити, чи видавати під фірмою "Спілка Визволення України".

Президія Світової Ради СВУ

За незалежну, вільну українську науку!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЕВРОПІ

Вісті із Сарселю

Неперіодичний бюллетень Акції—С

Паріж-Мюнхен

Листопад 1979

Ч. 21

Пресовий комунікат

З ПРИВОДУ ВМІЩЕННЯ У 8 ТОМІ ЕУ/2 СТАТТЕЙ «СВУ ПРОЦЕС» І «СУМ»

Ше коли 38 зошит ЕУ/2 був у друку, в деяких українських пресових органах на еміграції з'явилися випади на адресу редакції Енциклопедії Українознавства та автора двох важливих статей з новітньої української історії підсоветського періоду «Спілки Визволення України процес» і «Спілка Української Молоді» — професора Ярослава Білінського, що з'явилися в цьому зошиті. Центральна Управа Спілки Української Молоді видала пресове повідомлення п. н. «Під осуд української громадськості». Президія еміграційної Спілки Визволення України опублікувала заяву з різними додатками, називаючи написані Ярославом Білінським для ЕУ/2 статті про СВУ і СУМ «провокацією» супроти цих організацій. Були ще й інші організовані виступи, листи, а також статті в пресі.

Керівництва названих організацій та ті, що їм співчують, намагалися перешкодити вміщенню заплянованих і затверджених редакцією матеріалів, домагаючися поміщення своїх версій статей чи пропонуючи інших авторів. Редакція ЕУ/2 з суттєвих і зasadничих міркувань не піддалася цьому тискові й опублікувала статті автора, до якого мас цілковите довір'я як до сумлінного науковця-дослідника.

Редакція не вважала за відповідне звертатися з пропозицією написати гасла про СВУ і СУМ до авторів, які визнають існування Спілки Визволення України без достатніх доказів. Нашим завданням не є забронзовувати постатті чи утривалювати міти, навіть якщо деяким політичним середовищам видастися, що вони бажані з національно-політичних чи інших міркувань. Ми мусимо старатися представити правду, а коли П годі повнотою розкрити, то наблизатися до неї. Тому запропоновано на автора цього складного і спірного питання професора політичних наук американського університету, д-ра Ярослава Білінського, автора праць з української підсоветської історії.

Стверджуємо, що проф. Я. Білінський підійшов неупереджено до питання існування Спілки Визволення України і використав усі приступні йому джерела. Водночас він не промовчав двох різних поглядів щодо основного характеру СВУ; один майже тотожний з актом обвинувачення в харківському процесі і інтерпретації еміграційних СВУ-СУМ, і другий, згідно з яким СВУ в такому виді, як його намагалося виявити НКВД, не існувало. Тому гасло в ЕУ/2 ані не зменшує в будь-якій мірі жертви учасників процесу СВУ, безсумнівних українських діячів-патріотів, ані не ставить під сумнів ідеалізму тих, які на еміграції хочуть бути їхніми послідовниками. Гасло «Спілки Визволення України процес» об'єктивно інформує про факти і погляди та подає літературу, на основі якої читач може сам виробити собі думку про суть справи. Тільки так редакція могла уникнути замітку будь-якої тенденційності чи необ'єктивності.

Замовлена нами стаття про СУМ на Україні з кіл еміграційної Спілки Української Молоді ані фактажем, ані своїм наслідженням не задовольняла редакцію, як також ішла в розріз з прийнятою нами статтею «Спілки Визволення України процес», і тому ми її не вмістили. Цю статтю опублікувала газета «Шлях перемоги» (2. 4. 1978) з метою виявлення ненауковість і тенденційності ЕУ/2. Нашу замітку про СУМ зладжено в тому самому дусі, що й про процес СВУ. При тому ми залишаємо на осуд української громадськості поміщені наші статті та ті закиди й документи, що мали б довести нашу ненауковість і тенденційність. Маємо повнотою довір'я до відповідального і інтелігентного читача та зрілого українського громадянина.

Стверджуємо далі, що «нові докази і факти», які мали б довести помилковість нашого підходу й оцінки нас не переконують, хоч і редакція і автор статей готові перед незаперечними доказами переглянути свою дотеперішню настанову.

При цьому додатково заявляємо, що редакція ні в цьому, ні в інших випадках не мала і не має ніякого наміру завдати шкоди чи призвисити престиж теперішніх організацій, що носять ім'я своїх попередників, хоч і яке невияснене було б їхнє минуле. Ідеї, що ними жили, і за які змагались діячі, що їх суджено на процесі СВУ в Харкові в 1930 році, залишаються світлими для всіх, незалежно від того, чи вони належали, чи ні до формаций СВУ і СУМ.

Перед можливістю нового закиду, що один з авторів, які критично ставляться до існування СВУ, Гелій Снегирьов*, донедавна активний член руху опору в Україні, тепер у відомих умовах арешту «розкаявся», заявляємо, що ця обставина не приміншує аргументу вільної людини, тим більше, що не відомо, за яких обставин він «каявся» і чи документ про його «каяття» не зробив КГБ. Одночасно стверджуємо не наведений у нашій статті в ЕУ/2 факт, що критично ставиться до існування СВУ і відомий діяч руху опору Вячеслав Чорновіл: «... НКВД сфабрикувало СВУ (Спілку Визволення України), обіцянками чи погрозами з учених (хоч і не зі всіх) витиснули зізнання і перевели відкритий показовий процес над керівниками неіснуючої спілки...» (В. Чорновіл, «Я нічого у вас не прошу», Торонто 1988, стор. 103).

Відкидаємо методи і форми опротестування, прилюдних осудів і тиску, що їх стосують окремі особи чи організації до твору, яким є Енциклопедія

Українознавства, що здобула загальне визнання об'єктивних своїх і чужих читачів. Цей твір с під постійним обстрілом совєтських органів і, на жаль, деяких кіл на еміграції. Ми вітасмо кожну критику й гадаємо, що на неї є місце й у стосунку до опублікованих матеріалів в ЕУ. Проте критики повинні зберігати стиль і форму посутьної дискусії, переконування й доведення правди на науковому академічному рівні.

На жаль, писанням, які досі появлялися у цій справі, бракує цих властивостей. Погрози організованого бойкоту ЕУ нас не лякають. Віримо, що українська громадськість зуміє належно це оцінити.

Сарсель, в травні 1978 р.

За Редакцію ЕУ:

(—) проф. д-р В. Кубійович

* Гелій Снегірьов помер 28 грудня 1978 у тюремній лікарні НКВД. Його розвідку «Ненько моя, Ненько» про процес СВУ і СУМ опублікував журнал «Нові Дні» в Торонті п. з. «Набої для розстрілу», починаючи двома числами 1978 (листопад і грудень) і в наступних числах 1979 року. Праця Снегірьова підтверджує становище ЕУ.

38

Снегірьов не належав до руху опору в Україні!

Навпаки в одній із своїх "захалявних" заяв він твердив, що ніякого руху спротиву в Україні НЕМАЄ, що український народ приречений на національну загибель!

В передмові до своєї провокації проти СВУ і СУМ-у під совстями, надрукованій в російському виданні "Контінент" ч. 11, 1977 р. під називою "Мама моя, мама..." він у передмові виступає, як російський єдинонеділимець в ім'я "Родіни", "Отчізни", "Атечества" й ні слова про Україну.

Ніяким "видаючімся", як це його величав ген. Григоренко "українським пісателем" Снегірьов не є. Писав він російською мовою й одержав сталінську нагороду за російський твір про війну! І це ствердив заст. ред. "Контінента" В. Некрасов.

Якщо В. Кубійович катебівського писаку уважає авторитетом в справі СВУ й СУМ, то це є ГАНЬБОЮ для української "вільної науки"!

Президія
Світової Ради СВУ

З ВЕРНЕННЯ

ПРЕЗИДІУ СЕКРЕТАРІАТУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ З ПРИВОДУ 50-ЛІТТЯ ХАРКІВСЬКОГО ПРОЦЕСУ СВУ-СУМ ТА РОЗГРОМУ УАПЦ

Цього року завершилося пів століття від Харківського процесу, що почався 9-го березня 1930 року й закінчився 19-го квітня цього ж року вищеснім драконським вироку членам СВУ-СУМ, обвинуваченим у підготові до повалення чужої комуністичної влади в Україні.

Харківський судовий процес проти членів СВУ-СУМ започаткував нову хвилю терору й по-грому свідомого українства, що був стосований з різною натугою за весь час російсько-большевицького панування в Україні і тривав до сьогодні. Завданням Москви на процесі в Харкові було скомпромітувати саму ідею української незалежності, закидуючи їй різні видумані злочини, носіїв цієї ідеї знеславити та знищити. Після вбивства Симона Петлюри, Москва руками українських комуністів започаткувала Харківським процесом генеральну атаку на рештки української самобутності так у світському, як і церковному житті.

Часи українського відродження і державного будівництва ще були живі в народі, а жорстока окупаційна дійсність, що під фірмою УССР намагалася зробити Україну беззастережним васалем Москви, ще яскравіше підкреслювала вартість зтраченої державної незалежності та потребу змагу за її повернення. Відновлена в 1921 році Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ) ще діяла явно, але всяка політична думка, що не хотіла миритися з офіційною лінією імперського московського центру та його експозитури в Україні, мусіла заховатися у підпіллі.

Із відходом під натиском московсько-большевицьких сил поза межі України, уряд УНР залишив підпільним центром боротьби українського народу проти накиненої совєтської влади та привезеного з Москви уряду УССР Братство Української Державності, яке у 1924 році було перейменовано на Спілку Визволення України (СВУ), а й складовою частиною для охоплення молоді стала Спілка Української Молоді (СУМ).

Завданням, яке собі ставили СВУ-СУМ, було — в існуючих умовах під совєтською дійсністю — охопити всі відтинки українського життя, світського й церковного, та маючи під своїм впливом усі складові "частин" українського національного франгу, підготувати український народ до остаточної боротьби за свою незалежність.

З В Е Р Н Е Н Н Я

Виникнення руху СВУ-СУМ, було нормальнюю закономірністю в житті українського народу, що в боротьбі за політичну суверенність і незалежність програв битву чи битви, але не хотів програти життя. Для цього треба було звести бій за духову настанову українського народу, поширюючи свій вплив на всі верстви українського народу, на весь народ.

СВУ-СУМ відкидали засади комуністичного інтернаціоналізму та клясової боротьби і на їх місце голосили гасло Симона Петлюри: „Держава над партіями, нація понад клясами”. Ставши на такій широкій базі державного будівництва, метою СВУ-СУМ — як візнавали підсудні — було: „визволити Україну з-під совєтської влади, відірвати її від Росії та створити з неї незалежну республіку з демократичним устроєм та в гарантію всіх громадських свобод”.

Від чинної боротьби за українську державність проминуло менше піж 10 років і зрозуміло, що в Україні багато дечого ще нагадувало свою, українське славне минуле. Щоб з ним остаточно розправитися, його висміяти, занеславити і докорінно знищити, для цього було влаштовано Харківський процес 1930 року. На лаву підсудних посадженено 45 визначних світських і церковних діячів з академіком Сергієм Єфремовим як провідником СВУ, студентом Миколою Павлушковим як керівником СУМ та професором Володимиром Чехівським як представником Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ). Тисячів інших заарештованих у зв'язку з розкриттям СВУ-СУМ не було притягнено до жадної судової відповідальності; їх знищено без суду. І хоч офіційно судили в Харкові 45 світських і церковних діячів, в дійсності процес відбувався над цілим українським народом. Більше того, на лаву підсудних посадили саму ідею української самобутності і державної незалежності з наміром, при допомозі режисерів в ГПУ, І скомпромітувати, як ворожу українському народові, і противставити їй привезену з Москви, московську експозитуру УССР, як єдину прогресивну державу українського народу і тільки в союзі зі старшим братом.

У боротьбі за душу народу Москва та І експозитура в Україні не могли поминути Української Церкви. Її судили на процесі СВУ-СУМ у Харкові 1930 року, судили традиційну християнську Україну в особах провідників відновленої в 1921 році Української Автокефальної Православної Церкви та засудили на розгром і знищення. Жертвою терору впalo понад 90 спископів УАПЦ разом з митрополитом-мучеником Василем Липківським, сотні духовенства та тисячі вірних. Хвиля терору до-

З В Е Р Н Е Н Н Я

сягнула широкі кола українського народу: науковців, письменників і поетів, учителів, кооператорів, агрономів, студентів, працівників промислу, військовиків, журналістів і багато інших. Щоби зламати свободолюбного духа українського народу та при самому корені підтяті його змагання-прагнення до вільного життя, Москва організувала в роках 1932-33 в Україні штучний голод; жертвою цього голоду впали мільйони українських селян, а осталих при житті загнано в кріпацьке колгоспне ярмо.

Сьогодні з перспективи пройдених літ кожний може підтвердити, що ані криза від ліквідації СВУ-СУМ, ані розгром УАПЦ, ані штучний голод, ані розгул ежовщини не змогли спинити ходу українського народу до волі. Український народ усвідомив собі основну істину, що без української держави немас життя українському народові, що без української державності немас для українців людських прав, що за свої національні та людські права український народ мусить боротися. І він бореться за всяких умов і всякими засобами! Довголітня боротьба українського підпілля, збройна боротьба УПА, одчайдушний змаг нескорених в Україні аж до сьогодні говорять про те, що Україна бореться і жертвує всім своїм найдорожчим, щоб — за словами священика УАПЦ, о. Мимоли Чехівського: „жоч не ми, так наші діти й унуки побачили Україну як вільну й незалежну”.

Не пропали й ідеї СВУ-СУМ та УАПЦ. Вони знайшли своїх послідовників і поклонників поза Україною, які разом з усім нашим народом прямують до спільної мети — побудови української самостійної соборної держави.

У 50-ліття Харківського процесу СВУ-СУМ і розгрому УАПЦ вшануймо пам'ять основоположників і членів СВУ-СУМ, отців Української Автокефальної Православної Церкви — митрополита-мученика Василя Липківського, численних єпископів, сотні священиків і тисячі вірних, що в боротьбі та жертві за самобутність і державну незалежність України жили та змирали з вірою про остаточну перемогу нашого народу.

Хай пам'ять про них живе серед нас і постійно кличе нас на боротьбу, жертує й перемогу, що прийде у висліді наших змагань і зусиль, як приходить після ночі день.

Липень 1980

Президія Секретаріату СКВУ

